

To pot ni priletelo nič. Puškar je bil že truden in roka ga je bolela vsled preobilega obdelovanja nehvaležnega sadu. Mala je uporabila to ugodno priliko za uporen sklep:

„Že ne!“

Čim bliže je bil dom, tem večja je bila Tinina žalost. Bila je uverjena, da čaka doma nanjo vse, kar je hudega in groznega na svetu. Prišla sta že skoro na vas in deklica se je še zadnjič ozrla, če se ji morda ne obeta pomoč. Tedaj jo je oče nenadoma dvignil v naročje in ji je s tem vzel vsako nado.

Dekle je bilo jezno in je rdelo od sramu. Na Kočuhi so ji pravili vsi, kako je zrastle in kako je močna — zdaj pa jo oče naenkrat — pestuje. Nič ni mogla razumeti, kam meri to početje. Še manj je mogla pojmiti, čemu jo oče gladi po laseh in jo ljubkuje z najslajšimi nemškimi imeni...

Doma — tam je bilo hipoma jasno vse! Oče jo je spustil na tla in jo je izročil materi, ki se mu je bila tekom časa pridružila v sirovosti in v pijanosti.

„Tukaj je — zdaj pa glej!“

Mati je gledala tako, da so frfrale borne cunjice in je bila Tini kmalu zabuhla in podpluta po telesu in po obrazu. Samo gohtala je še — a sestra Metka se ji je rogala:

„Hi, hi — die windische Tini! Boli? Hi, hi —“

Tini je ležala na tleh in je bila ob deske z glavo —

(Dalje prihodnjič.)

JANKO GLASER:

NA GORSKEM PAŠNIKU.

Daleč v planini, od smrekovih gozdov skrit v samoti, mehko položen je pašnik po solnčni gorski planoti.

Arnika v dolgih poletnih dnevih počasi odcveta tu, bujno dišeča v vetru se ziblje v nizki planinski travi; daleč odtodi ležijo okrog vrhovi v daljavi:

ni od nikoder čuti sem glasu.

Mir in tišina — vse tako daleč, široko, brezkončno: kakor letno to popoldne solnčno...

